

است.

خانم اسدی آرزو دارد روزی این ورزش را که پدرش استعدادش را در آن کشف کرد تا قهرمانی جهان ادامه دهد و چند وقتی است که برای تیم ملی والیبال نشسته هم انتخاب شده است ولی شرکت در تمرینات و هزینه های سرویس رفت و آمد به باشگاه از عهده اش خارج است و او نتوانسته در تمرینات شرکت کند. مسئولان تیم این اواخر به او گفته اند به دلیل اینکه نمی تواند در تمرینات حضور داشته باشد امکان ادامه راه ورزشی اش که برای او نوعی عشق تلقی می شود وجود نخواهد داشت.

آخرین مسابقه ای که تیم والیبال نشسته به لیبروی خانم اسدی داشته است و باز هم مقام اول مسابقات قهرمانی کشوری را کسب کرده است در شهریور ماه همین امسال و در مسابقات تهران بوده است.

محمدرضا؛ ممتاز در درس و

ورزش

خانم اسدی معتقد است اگر خودش هم سرخورده شود و نتواند ورزش را به دلیل هزینه های بالای زندگی ادامه دهد دوست دارد محمدرضا که حالا دوسالی می شود عضو تیم المپیک ویژه دو میدانی است و مقام دومی نیز کسب کرده است هر طور شده ورزشش را ادامه دهد. «با وجود اینکه بچه های سندروم داون در س هایشان زیاد خوب نیست اما محمدرضا در درس هایش هم مثل ورزش ممتاز است. او خیلی تلاش می کند که بتواند کارهایش را خوب انجام دهد».

در حال حاضر مربیان محمدرضا از او در رشته شنا و سوارکاری نیز تست گرفته اند و متوجه شده اند که او استعداد خوبی برای این دو رشته ورزشی نیز دارد اما خانم اسدی می گوید: هزینه یک ترم آموزش هر کدام از این رشته های ورزشی برای محمدرضا ۱۵۰ هزار تومان است که هزینه سرویس را نیز باید به آن افزود و خانواده ما از تأمین این قبیل هزینه ها برنمی آید.

هم تیمی های فرزندم اسفند راهی کشور مالزی هستند اما متأسفانه من نمی توانم محمدرضا را برای تمرینات بفرستم. مربیانم گفته اند اگر نتوانم مبلغ دویلیون تومان را برای او مهیا کنم پسرم از المپیک حذف خواهد شد.

کسب دومدرک مربیگری

خانم اسدی دومدرک مربیگری دارد که یکی در رشته والیبال نشسته است و دیگری به عنوان مربی دومیدانی ورزش کاران سندروم داون. اگر در زمینه تخصصی که او در این ورزش ها دارد کار بهتری برایش وجود داشته باشد که بتواند در زمان کمتری حقوق مناسب تری داشته باشد او بهتر به امورات زندگی خود و خانواده اش رسیدگی خواهد کرد و خانواده اش را کمی از مضیقه مالی نجات خواهد داد. «حقوق ها پایین است و با مشکلاتی که من دارم واقعا حقوقم جواب گوی تأمین معاش نیست. من نمونه گیر آزمایشگاه هستم و خودم باشگاه بدن سازی می روم، حقوق زیادی ندارم وقتی هم می آیم منزل، فرزندم محمدرضا و همسر من باید رسیدگی های خاصی داشته باشند».

رسیدگی های خاص مادرانه به محمدرضا

بیماری محمدرضا فقط ذهنی نیست بلکه

او از کودکی مشکلات جسمی نیز داشته است. «از همان کودکی باید کفش طبی پای او می کردم و سه روز در هفته از گلبهار که محل سکونت پیشین ما بود او را می آوردم برای گفتاردرمانی و کاردرمانی تا پس از طی چندین سال وضعیت جسمانی و صحبت کردنش بهبود بیشتری پیدا کرد. در حال حاضر محمدرضا ۷ سال است که ورزش را شروع کرده است. قبلا در منزل با او تمرین می کردم و او کم کم توانست برای مسابقات آماده شود و در آن شرکت کند».

حمایت دو ساله بهزیستی از ازکارافتاده ها با اینکه همسر من نمی تواند کار کند ولی به او فقط دو سال حقوق از کارافتادگی بهزیستی دادند. تعبیرشان این است که افراد تحت حمایت بعد از این دو سال توانمند می شوند اما در این وضعیت هزینه های سرسام آور زندگی ماهی صد و چند هزار تومان آن هم برای دو سال چه کسی را می تواند توانمند کند. در حال حاضر هم تنها برای محمدرضا مبلغی را از بهزیستی دریافت می کنیم که پیش از این ۴۵ هزار تومان بود و حالا افزایش پیدا کرده است و به ۹۵ هزار تومان رسیده است.

حاضرمدال هایم را به نفع

زلزله زدگان به مزایده بگذارم

«این مدال ها و لوح ها هیچ سودی برای من نداشتند و با اینکه تک تک آن ها یادآور خاطرات خوش ورزش برای من است حاضرم به نفع زلزله زدگان کرمانشاه آن ها را به مزایده بگذارم تا اگر شایسته باشم خیری از من به آن ها برسد».

مربی انم خیلی زحمت کشیدند

خیلی دوست دارم اگر قرار باشد ورزش را ادامه دهم مانند مربیان بسیار خوبی که

داشتم باشم. آن ها حتی وقتی هم تیمی هایم ازدواج کرده بودند و بچه داشتند برای تک تک ما زمان می گذاشتند و کمکمان می کردند که بتوانیم به تمرینات تیم برسیم. شاید عشقی که از مربیان در آموزش و کمک به ما بود سبب می شد ما انگیزه بیشتری برای بازی ها داشته باشیم و موفق شویم. آن ها در تمام مراحل تمرینات و بازی ما را یاری می کردند و نمی گذاشتند معلولیت ها زمین گیرمان کند.

دکتر دادخواه بسیار حامی

بچه های سندروم داون است

سال ها بود که از بچه های سندروم داون حمایت نمی شد. آن هایی هم که در خانواده خود از این کودکان داشتند آن ها را پنهان می کردند اما چند وقتی است که دکتر دادخواه در تهران پایگاهی را برای این قبیل کودکان راه اندازی کرده است و حمایت های خوبی می کنند. مسابقات ورزشی برای این کودکان از همان زمان است و او به همه ثابت کرده است که این کودکان هم توانمندی هایی دارند و در صورت رسیدگی به آن ها می توان این توانمندی ها را به شکوفایی رساند. ایشان سبب شدند که مسابقات دو المپیک ویژه و مسابقات ورزشی دیگر برای بچه های مانند محمدرضا برگزار شود.

مربی بچه های سندروم داون

خانم اسدی با وجود همه مشغله ای که دارد مدت کوتاهی را به عنوان مربی مسابقات دو کودکان سندروم داون در اردوهای آن ها به شهرهای دیگر همراهی شان کرده است. او هنوز هم آمادگی این را دارد که به خاطر عشقش به کودکان بی گناهی مانند محمدرضا که تعبیرش از آن ها فرشته های زمینی است به عنوان مربی همراهشان باشد.

این مدال ها و لوح ها هیچ سودی برای من نداشتند و با اینکه تک تک آن ها یادآور خاطرات خوش ورزش برای من است حاضرم به نفع زلزله زدگان کرمانشاه آن ها را به مزایده بگذارم

